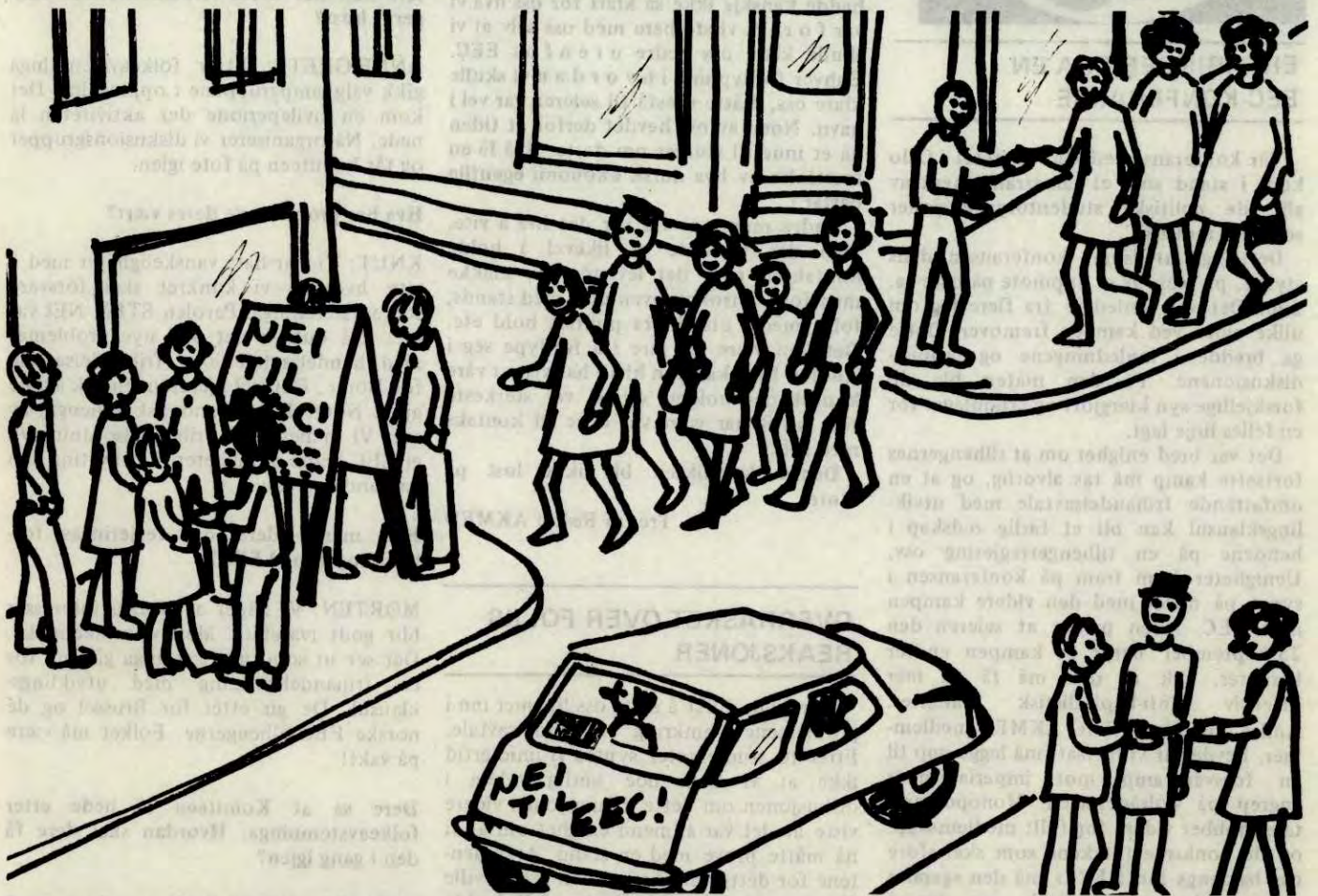

EEC-MOTSTANDEREN

UTGITT AV ARBEIDERKOMITEEN MOT EEC OG DYRTID

NR. 6 – 1972 KR. 0.50

AKSJONSDAG MOT EEC 16. DES.

EEC-DAG DEN 16. DESEMBER

Det er all grunn til å ta storkapitalens offensiv mot arbeidsplassene alvorlig. Nedleggelsene og innskrenkningene av bedrifter i Sørlandsområdet og truslene om kapitalflukt til høyprofitable områder på Kontinentet har opplagt skapt en del usikkerhet i arbeiderklassen. Kapitalkreftene har med sin gambling med arbeidsplassene skapt grobunn for agitasjonen om at nei-flertallet den 25. var til skade for landet.

Denne offensiven må vi stoppe. Ellers risikerer vi å miste massegrunnlaget for vår parole – Forsvar folkets Nei. Vi må ikke komme i den situasjonen at flertallet av folket *ønsker* en frihandelsavtale som kan utvikles til medlemskap. Medlemskap i EEC står fremdeles på dagsorden.

Aksjonsdagen mot EEC den 16. desember vil bære preg av vår motoffensiv mot monopolkapitalens nye EEC-framstøt.

En løseseddel avslører svindelen mot arbeidsplassene og framstøtene for en »dynamisk» og utviklingsbar frihandels-

avtale. Gjennom organiserte løseseddelaksjoner (f. eks. dagen før) bør denne spres til arbeiderne ved de viktigste bedriftene. Nytt nymmer av Kamp mot EEC og dyrtid utdyper det samme. Det bør selges på *stands* sammen med Hva nå?-heftet og det nye jakkemerket.

Til slutt. Økonomiaksjonen må få et kraftig puff framover! Sett som mål å selge flest mulig »AKMED-femmere».

DELTA PÅ AKSJONSDAGEN MOT EEC DEN 16.!

FORSVAR FOLKETS NEI!

ERFARINGER FRA EN EEC-KONFERANSE

Vår konferanse ved Universitetet i Oslo kom i stand som et samarrangement av alle de politiske studentorganisasjoner som står mot EEC.

Dette ga utvilsomt konferansen dens styrke, på tross av et oppmøte på bare ca. 200. Det var innledere fra flere lag om ulike sider ved kampen fremover. Dette ga bredde i innledningene og gruppediskusjonene. På den måten ble de forskjellige syn klargjort og grunnlaget for en felles linje lagt.

Det var bred enighet om at tilhengers fortsatte kamp må tas alvorlig, og at en omfattende frihandelsavtale med utviklingsklausul kan bli et farlig redskap i hendene på en tilhengerregjering osv. Uenigheter kom fram på konferansen i synet på målet med den videre kampen mot EEC. Noen mener at seieren den 25. september betyr at kampen endrer karakter, slik at den må få en mer offensiv anti-kapitalistisk karakter. Andre, deriblant flere AKMED-medlemmer, hevder at vi fortsatt må legge opp til en forsvarskamp mot imperialismens angrep på sjølråderetten. Monopolkapitalen jobber videre for fullt medlemskap, og de konkrete tiltakene som skal «føre oss baklengs inn i EEC» må den «gamle» motstandsbevegelsen samle seg om å møte.

Konferansen hadde to svakheter det er viktig å ta fram:

Først: Vi brukte for mye oppmerksomhet på frihandelsavtalen. Derfor ble ikke alle sider ved tilhengers politikk nå diskutert. Det er jo ikke så bra når de driver iherdig «buskmannsagitasjon» for å bygge opp en pro-EEC-opinion. Folk skal få det inntrykk at folkeavstemninga var et «feilgrep».

Derne: Vi må gjøre mer aktivt. Et råd til andre som skal ha konferanser er derfor: Prøv å komme lengst mulig i retning av konkrete tiltak som løpesedler om kapitalflukt, stands osv. Mange steder der konferanser arrangeres vil dere sikkert kunne enes om for eksempel et felles eksternt opprop mot undergraving av folkeavstemninga.

—bjarne—

KAMP ELLER STUDIER ?

Vi har nettopp hatt møte, hvor vi diskuterte «frihandel» og «varig front». Oppfatningene var delte. Noen mente at slike spørsmål som: «Hvilke trekk ved norsk næringsstruktur og bosettingsmønster ønsker vi å bevare?», og «Hvilke konsekvenser får dette for vår handel med omverdenen generelt og EEC spesielt?»

Før folkeavstemningen var hovedopp-gaven klar: Kamp mot medlemskap. Vi hadde kanskje ikke så klart for oss hva vi var for. Vi visste bare med oss selv at vi skulle klare oss bedre utenfor EEC. Enhver fordypning i hvordan vi skulle klare oss, måtte utestå til seieren var vel i havn. Noen av oss hevdet derfor at tiden nå er inne til studier om dette, til å få en forståelse av hva norsk økonomi egentlig består i.

Andre mente at vel var det bra å vite, men det viktigste er likevel å holde kontakten med det levende liv, snakke med folk i strøket, eventuelt med stands, følge med i utspill fra politisk hold etc. Det kan være en fare i å fordype seg i studier. EEC-kampen hittil har vist at våre kunnskaper holder, og at vår sterkeste side hittil har vært vår evne til kontakt med folk.

Denne konflikten ble ikke løst på møtet.

Tre fra Bislett AKMED

OVERRASKET OVER FOLKS REAKSJONER

Vi prøvde først å sette oss litt mer inn i problemene omkring frihandelsavtale. Etter to studiemøter syntes vi imidlertid ikke at vi kom noe særlig videre i diskusjonen om dette. Diskusjonen videre viste at det var allmenn enighet om at vi nå måtte prøve med en stand. Argumentene for dette var at vi på den måten ville få mer greie på hvilke tanker folk hadde om frihandelsavtalen, utviklingsklausul, tilhengers massive press i radio og TV osv. Hvilket grunnlag var det for fortsatt arbeid?

Vi besluttet å møtes en torsdag for å lage «standen» og så gå ut på gata lørdagen etter. Frammøtet var imidlertid så dårlig at vi besluttet å utsette det hele ei uke. Ei uke forsinket og litt usikre stilte vi oss så opp på det stedet vi vanligvis hadde stand for folkeavstemninga.

Resultatet?

Vi ble overrasket og glade over folks reaksjoner. Vi fikk mange fine diskusjoner og HVA NÅ-heftet ble utsolgt. En del tilhengere kom med aggressive angrep av typen «Faen, er dere her igjen» — noe som bare bekrefter at den eksterne oppgaven er svært viktig fortsatt. (Når kommer det nye løpesedler forresten?)

Vi er ellers noe usikre på hvordan

konferansen skal gjennomføres. Hvor bredt skal det mobiliseres f. eks.?

Vi synes ellers det ville være interessant å få høre hvordan andre komiteer har grepet an arbeidet i høst, og håper at flere komiteer vil benytte seg av denne spalten. Vi har vel alle behov for gode tips om arbeidet i tida som kommer.

Majorstua AKMED

SAMTALE MED EN KOMITE

Howdan har deres Arbeiderkomite fun-
gert i høst?

ANNE-GRETE: Etter folkeavstemninga gikk valgkampgruppene i oppløsning. Det kom en hvileperiode der aktiviteten lå nede. Nå organiserer vi diskusjonsgrupper og får komiteen på fote igjen.

Hva har problemene deres vært?

KNUT: Vi har hatt vanskeligheter med å vite hvordan vi konkret skal forsvare folkeavstemninga. Parolen STEM NEI var grei. Nå dukker det opp nye problemer med handelsavtale eller frihandelsavtale for Norge. EEC vil gjennom en slik avtale gjøre Norge helt økonomisk avhengig av seg. Vi mener at en frihandelsordning vil gi EEC bedre muligheter til utbytting enn en handelsavtale.

Hva mener dere om regjeringas for-
handlinger med EEC?

MORTEN: Vi håper at Norges interesser blir godt ivaretatt. Men vi er skeptiske. Det ser ut som om regjeringa går inn for en frihandelsordning med utviklingsklausul. De gir etter for Brussel og de norske EEC-tilhengerne. Folket må være på vakt!

Dere sa at Komiteen lå nede etter
folkeavstemninga. Hvordan skal dere få
den i gang igjen?

KRISTIN: Hovedsaken er fortsatt å forsvare norsk sjølråderett. Vi har diskutert, og mener at det betyr å bekjempe en utvikling som gir større økonomisk avhengighet av EEC. Vi vil organisere arbeid blant folk på arbeidsplassen: Studiegrupper, Aksjonsdag sammen med resten av AKMED i desember, åpen julefest før jul. På nyåret skal vi konsentrere oss om Landsmøte-forberedelsene. Vi har problemer med å få folk med oss. Mange er luta lei av EEC. Derfor gjelder det å gjøre politikken konkret, slik at en kan få klarhet i sakene.

Til slutt vil vi si at vi legger stor vekt på AKMEDs økonomikampanje. Vi setter som mål å spre mange AKMED-femmere. Dermed er utfordringen gitt til alle andre lokalkomiteer.

Monopolkapitalen og dens støttespillere i avisredaksjoner og politiske partier har reist seg forbausende raskt etter det kraftige slaget de fikk den 25. september. Nå er de på offensiven igjen for å vinne igjen det tapte.

De arbeider på spreng for å presse regjeringa til en avtale med EEC, som på lengre sikt kan gjøre oss til en »de facto

leder:

ANGREP PÅ TRE FRONTER

del av EF», for å bruke Industriforbundets uttrykk. Utviklingsklausulen i avtalen står i brennpunktet. Vi må også være på vakt mot andre former for snikinnmelding. Per Kleppe har f. eks. foreslått at Norge skal være assosiert medlem av valutaunionen.

Folkeavstemninga er »et fremmedlegeme i den demokratiske styreformen her i

landet» skriver VG på lederplass. Nå følger opp med å framheve at avstemninga ikke har rettslig gyldighet. Dette er intet annet enn bevisste forsøk på å underminere folkeavstemninga i folkets bevissthet. Nye galluper brukes til å underbygge dette. Folket er kommet på bedre tanker, og resultatet av folkeavstemninga er ikke lenger representativt

for folkeviljen.

Innskrenkninger av bedrifter, konkurser og enhver annen vanskelighet i arbeidslivet utnyttes maksimalt i monopolkapitalens propaganda. Det siste eksemplet er et mekanisk verksted i Grimstad, hvor 137 arbeidere er oppsagt på grunn av »sviktende ordrettilgang» — årsaken skal være nei-flertallet den 25. september.

»Nei-flertallet har gjort arbeidsplassene usikre» er monopolkapitalens budskap. Samtidig forsøker kapitaleiere å flytte kapital til utlandet, utelukkende for å høve inn mer profitt.

I dette angrepet på tre fronter er truslene og skremslene i arbeidslivet spydspissen. Monopolkapitalen, salgsgentanten for Norges sjølråderett, forsøker å gjenvinne det tapte massegrunnlaget for sin politikk. Klarer den å snu folkeopinionen og få stort ja-flertall på gallupen, står den uhyre mye sterkere i å presse gjennom sin politikk når det gjelder avtalen med EEC. Det kan også på lengre sikt føre til medlemskap ved Stortingsvedtak.

Derfor må vi sette inn vårt motangrep nettopp her. Saklig sett står monopolkapitalen uhyre svakt. Mulighetene er gode for å avsløre propagandaen som ren bløff. Regjeringa har uttalt at bedrifter som begrunner innskrenkninger eller kapitalflukt med folkeavstemninga skal granskes nøyere. Vi krever at dette håndheves. **FORLANG BEVISENE LAGT PÅ BORDET!**

Aksjonsdagen mot EEC den 16. desember må sette kraft i dette motangrepet. Samtidig må vi styrke våre muligheter til å møte nye angrep gjennom innsamlingsaksjonen.

AKMED TRENGER PENGER!

ARBEIDERKOMITEEN
MOT EEC OG DYRTID
FORTSETTER KAMPEN

Kr. 5

STØTT VÅRT KAMPFOND

FORSVAR
FOLKEVILJEN

EEC-arbeidet er svært pengekrevenne. Dersom AKMEDs politikk skal få noen betydning, må vi kort og godt ha ganske mye penger i kassa. Dessverre har økonomien etter folkeavstemninga vært svært dårlig. Oppfølginga av den strålende seieren i folkeavstemninga har lidd alvorlig under det — på alle nivåer i AKMED.

Vi kan bare komme ut av denne bakevja ved en stor kollektiv innsats: La oss til Landsmøtet i januar —73 ikke bare være gjeldfrie, men også ha økonomiske ressurser til å møte EEC-tilhengernes angrep på den norske sjølråderetten.

En omfattende aksjon med salg av »AKMED-femmere» er gått av stabelen. Vi i AKMEDs ledelse vil rette en inntrengende appell til alle EEC-motstandere om å følge opp aksjonen. Spre disse »femmerne», la det være folks »julegave» til AKMED.

—ARBEIDERBLADET SIER AT
FOLKEAVSTEMNINGA VAR
ET FEILGREP

—JA, MEN DBM ER JO
FOR EEC!

DEMOKRATI I AKMED?

Svar til styremedlem i Trondheim

All kritikk har en kjerne av sannhet. Derfor trenger ledelsen i Arbeiderkomiteen all den kritikk som folk i organisasjonen sitter inne med, både av positiv og negativ karakter. Det kritiske innlegget som »Styremedlem i Trondheim Akmed» (heretter kalt »Styremedlem») skrev i forrige nummer av »EEC-motstanderen», inneholder ikke bare en kjerne av sannhet; kritikken stemmer i hovedsak med kjensgjerningene. Når det gjelder de almenne synspunktene på forholdet mellom ledelse og medlemmer i vår organisasjon, er jeg likevel uenig på enkelte punkter.

»Styremedlem nevner to tynslike feil for vår organisasjon. Den ene er »evig-kjør-fra-oven»-stilen, den andre urealistiske målsettinger. Jeg er enig i begge deler. Begge feilene har, som »Styremedlem» sier, »bidratt til å dempe og drepe entusiasmen og det lokale initiativet i organisasjonen».

MER OM FEILENE

Våren og sommeren -72 var preget av en lang rekke aksjoner etter sentrale opplegg, fra demonstrasjonene 19. januar til aksjonsuke 1.-7. juni og valgkampen. 5-punktsprogrammet var på samme tid politiske linjer og en konkret plan for disse aksjonene, med tidspunkter som 1. mai, 17. mai og 7. juni. Programmet ble diskutert og vedtatt på landsmøtet i februar sammen med den politiske plattformen for Arbeiderkomiteen »Styremedlem» er sikkert enig med meg i at landsmøtet var preget av demokrati og deltakelse fra det store flertall av delegatene.

Den viktigste feilen den sentrale ledelsen gjorde etterpå, var å *unnlate å drive fram diskusjon av 5-punktsprogrammet og plattformen*. Dette førte blant annet til at hovedparolen, »Nei til salg av Norge - forsvar norsk sjølråderett», ikke ble grundig diskutert blant medlemmene før i slutfasen av valgkampen! Da kom den som julekvelden på kjerringa til medlemmene. Komiteen fikk et lite sjølsten-dig forhold til politikken og til opplegget for aksjonene.

Når så den sentrale ledelsen ikke kom med sine opplegg for aksjonene før i siste liten, slik at det ble lite eller ingen tid til å drøfte dem, var det ikke til å undres over at det ble mye kommandering og løping.

En tredje feil var at vi ikke overholdt frister for studie- og propagandamateriell (noen fikk f. eks. 1. mai-løpeseddelen ført 5. mai). Dette knuste ofte de planene som lokalkomiteene sjøl hadde lagt, og sveket dermed demokratiet og det lokale initiativet.

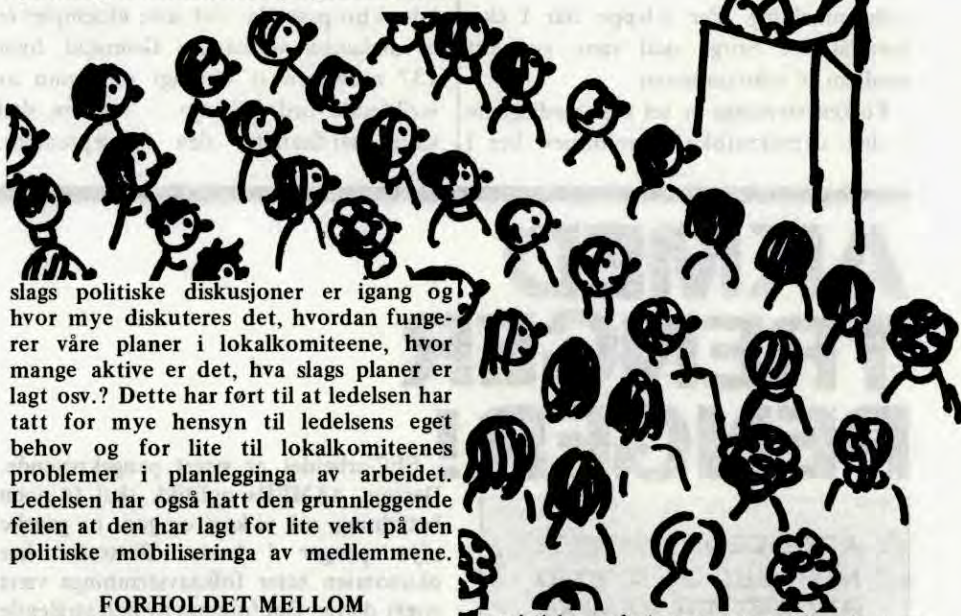
UREALISTISKE MÅLSETTINGER

De to eksemplene som »Styremedlem» nevner, er dårlig valgt. Det ene gjelder bare Trondheim. Det andre, »store strei-

ker 7. juni», gjaldt et realistisk mål, som ikke ble oppfylt fordi andre organisasjoner trakk sin støtte tilbake. Men det fins nok av bedre eksempler: Mengden av materiell i valgkampen, overoptimistiske mål for husbesøkene (»dekke hele Oslo»), »store folkekonferanser i november» osv.

HVORFOR

Jeg tror at disse feilene har kunnet oppstå fordi ledelsen har hatt for dårlig kjennskap til forholdene på grasrota: Hva

slags politiske diskusjoner er igang og hvor mye diskuteres det, hvordan fungerer våre planer i lokalkomiteene, hvor mange aktive er det, hva slags planer er lagt osv.? Dette har ført til at ledelsen har tatt for mye hensyn til ledelsens eget behov og for lite til lokalkomiteenes problemer i planlegginga av arbeidet. Ledelsen har også hatt den grunnleggende feilen at den har lagt for lite vekt på den politiske mobiliseringa av medlemmene.

FORHOLDET MELLOM LEDELSE OG MEDLEMMER

»Vi må drive fram diskusjon, slik at lokalkomiteene selv tar initiativ til å møte fiendens utspill. Den grunnleggende forutsetningen for effektivitet, er at medlemmene er politisk mobilisert. Sekundært at ledelsen kjører ut riktige planer. Jeg tror dette er sakens kjerne», skriver »Styremedlem».

Slik det står, er jeg delvis uenig i dette. Mener »Styremedlem» at handlingsprogrammene, som Arbeiderkomiteen drev gjennom i hele fronten høsten -71 og våren -72, var »sekundære»? Eller at de store konferansene som ble holdt høsten -71 var av underordna betydning? Var det av mindre viktighet for »effektiviteten» i

EEC-kampen at demonstrasjonene 19. januar i år ble gjennomført landsomfattende og enhetlig av Arbeiderkomiteens lokalkomiteer? Jeg mener at disse initiativene fra ledelsen slett ikke var »sekundære», men av største betydning for organisasjonens og EEC-kampens utvikling. Hvordan skulle vi ellers kunne sette hele organisasjonen inn på å mobilisere folkemassene og oppnå *resultater* i kampen mot imperialismen?

Men hvordan kan den politiske linja og dermed planene bli riktige og medlemmene sette den entusiasitsk ut i livet? Jeg tror *dette* er sakens kjerne. Den politiske linja kan bare bli riktig dersom medlemmene deltar i utforminga av den, setter den ut i livet, korrigerer den ut fra de

praktiske erfaringene som blir gjort og gjør den stadig mer levende og konkret. Ledelsen i Arbeiderkomiteen har i for liten grad lagt forholdene til rette for denne stilen i organisasjonen. I dette ligger holdningen at bare ekspertene kan utforme politikken, og medlemmene skal sette den ut i livet.

HVORDAN LØSE PROBLEMENE?

Jeg mener vi har kommet langt på vei mot tiltak for å styrke demokratiet ved å ta opp problemene til debatt. »Styremedlem» har gjort seg fortjent til ros ved å gå i spissen. Da er det underordna om kritikken har tendenser til ensidighet.

Egentlig har vi bare så vidt startet

»Hvis vi ser tilbake på Arbeiderkomiteens feil, har disse vært venstrefeil, eksempelvis å sette dyrtida over sjøråderetten eller dels sekteriske feil overfor Folkebevegelsen.» Dette står i referatet fra landsutvalgsmøtet 1. oktober. Hva har vært våre »sekteriske» feil? Mange, både tilhengere og motstandere har tatt for gitt at vi til tider har gått til regelrette angrep på Folkebevegelsen. — Men er dette riktig? Vi spør formannen i Arbeiderkomiteen, Georg Vaagen, som har vært i ledelsen hele tida siden komiteen ble starta 29. september 1970.

Har vi angrepet FB, Vaagen?

— Nei. Fra Arbeiderkomiteen sentralt har det aldri vært rettet angrep mot Folkebevegelsen. I vårt blad, Kamp mot EEC og Dyrtid, ble det en gang polemisert mot Folkebevegelsens daglige leder, Arne Haugestad, fordi han ga et meget avvisende svar på en invitasjon til å delta i en motstandsuke. Ellers har vi kritisert Folkebevegelsens ledelse offentlig et par ganger fordi den har rettet angrep mot oss, men vi har aldri angrepet selv.

Men hvorfor har Folkebevegelsens ledelse gått til angrep på Arbeiderkomiteen og politiske organisasjoner som støtter den, sist i EEC-nytt for mai i år?

— Spørsmålet krever et omfattende

svar, som jeg ikke kan gi nå. Men jeg tror den viktigste forklaringen er presset fra våre mektige fiender på ja-siden, som av alle krefter forsøkte å splitte motstanden når den så muligheten til det. FBs ledelse ville gi organisasjonen et såkalt »respektabelt» ansikt. Den ga dessverre etter for presset, og angrep oss istedenfor tilhengerne, bl. a. i mainummeret av EEC-nytt. Den kraftige reaksjonen nedenfra i Folkebevegelsen stoppet imidlertid videre utglidning.

Hvordan har forholdet ellers vært mellom de to store motstandsorganisasjonene?

— På det sentrale plan har det aldri forekommet noe samarbeid, det er neppe i hovedsak vår skyld. Vi har gjentatte ganger rettet såvel skriftlige som muntlige henvendelser til Folkebevegelsen om samarbeid i konkrete aksjoner, den første allerede i oktober 1970. Da gjaldt det dyrtidsdemonstrasjonen 10. november til Stortinget, mot statsbudsjettet, som, etter vår mening, klart tok sikte på EEC-medlemskap. Under de landsomfattende kampanjer mot EEC våren og høsten 1971 kontaktet vi Folkebevegelsens ledelse for samarbeid, men uten resultat. Før demonstrasjonen 19. januar 1972 forsøkte vi på ny å samle de organiserte EEC-motstanderne til slagkraftige protester mot Bratteli-regjeringens underskrift på forhandlingsprotokollene og forlovelsespakten, igjen forgjeves. Alene klarte vi

imidlertid å samle 5000 mennesker i Oslo, på tross av sterk kulde og en veritabel snøstorm. For første gang hadde TV-reportasje fra Arbeiderkomiteens motstandskamp. Vår styrke hadde gjort det umulig å ignorere oss. I en rekke byer rundt om i landet var det svære demonstrasjoner — flere steder i utmerket samarbeid med lokale avdelinger av Folkebevegelsen.

Forholdet på lokalplanet har altså vært bedre enn sentralt?

— Ja. Ute i distriktene forekom det ofte et godt og tillitsfullt samarbeid mellom Arbeiderkomiteens og Folkebevegelsens medlemmer. Dette samarbeidet ga seg uttrykk i felles opptreden utad i demonstrasjoner, møter, ved stands og spredning av propaganda fra en eller begge organisasjoner. Dette samarbeidet var særlig nært og betydningsfullt under valgkampen, da det virkelig gjaldt å forene kreftene mot tilhengeraktivistenes enorme offensiv.

Nå er jo Arbeiderkomiteen den eneste av motstandsorganisasjonene som aktivt har fortsatt kampen mot EEC etter folkeavstemninga. Gir ikke det visse fordeler?

— Nei det gjør det slett ikke! Vi har aldri hatt noe ønske om å framheve vår organisasjon på bekostning av kampen mot EEC-imperialismen. EEC-aktivistene forsøker nå febrilsk å undergrave respekten for folkeavstemninga, samtidig som de forsøker å skremme folk til å angre sitt nei ved å framstille bedriftsnedleggelse, innskrenkninger og kapitalflukt som resultater av folkeavstemninga. De utøver også en omfattende aktivitet for å snikinnmelde oss. Skal vi ha noen mulighet til å stoppe dem, trenger det både Arbeiderkomiteen, Folkebevegelsen og alle andre organisasjoner som aktivt gikk mot fullt medlemskap.

diskusjonen om demokratiet i Arbeiderkomiteen. Mange sider ved spørsmålet er ennå ikke belyst. Et viktig tiltak nå er å styrke »EEC-motstanderen» som diskusjonsorgan og forum for kritikk av ledelsen. Hittil har få innlegg kommet »frivillig». Flere komiteer har lovt å sende innlegg til dette nummeret, men postkassa vår er tom. Dette tar jeg som tegn

på at det vil ta ei tid før demokratiet for alvor begynner å blomstre.

Et annet åpenbart tiltak fra ledelsens side er å styrke den langsiktige planlegginga og legge mer vekt på organiserte diskusjoner i lokalkomiteene.

Jeg oppfordrer alle lokalkomiteer til å ta opp demokratidiskusjonen og sende innlegg til EEC-motstanderen. Særlig oppfordrer jeg »Styremedlem i Trondheim Akmed» til å fortsette diskusjonen. FRAM FOR EN DEMOKRATISK OG DERFOR SLAGKRAFTIG FRONT!

dagfinn

Utviklingsklausulens

Både Dagbladet og Eika er her inne på farlige veier. Det samme gjelder etter min mening de som mener vi ikke trenger bry oss noe særlig med utviklingsklausul og frihandel. Isteden skal vi sette alle krefter inn på å reise folk til kamp for en økonomisk politikk som vil fjerne oss fra EEC. Ved å presse myndighetene til å føre en anderledes distriktpolitikk, pris- og lønnspolitikk osv. enn det gjøres i EEC, skal vi til slutt få et økonomisk system som er så forskjellig fra EEC-landenes at medlemskap ikke blir aktuelt.

Talsmennene for denne linja mener jeg hovedsaklig gjør to feil. På den ene sida undervurderer de betydningen av utviklingsklausulen. På den andre sida overvurderer de de progressive kreftenes styrke.

Det er fremdeles de mest konsekvente EEC-tilhengerne – storkapitalen – som dominerer norsk politikk. Vi fører fortsatt en i første rekke defensiv kamp. Tilhengerne reiste seg raskt etter nederlaget den 25., og de er allerede godt i gang med sine forsøk på å undergrave den sjølråderetten de ikke klarte å selge over natta slik de ønsket.

Til dette undergravingsarbeidet er det ikke nok for tilhengerne bare å ha økonomisk og politisk makt. De trenger også nyttige redskaper for å kunne gjennomføre EEC-politikken sin. Et slikt nyttig redskap – svært nyttig – vil en utviklingsklausul være.

Mye tyder på at det er en god del forvirring og uenighet ute og går blant EEC-motstanderne på spørsmålet om hvilke krav vi skal og bør stille til avtalen med EEC.

Sentralt i diskusjonen står den såkalte utviklingsklausulen. Dagbladet betegner denne diskusjonen som »uforståelig skyggeboksing» fordi utviklingsklausulen er en »fullstendig ufarlig bestemmelse». Andre bl. a. Halvard Eika, mener det er »rasjonelt å ha ein slik mulighet (til samarbeid på andre områder) åpen». (Stortingsdebatten 31.10)

DEN SVENSK AVTALEN

Vi kan godt ta utgangspunkt i den svenske avtalen. På dette punktet vil nemlig den norske avtaleteksten høyst sannsynlig bli likelydende med den svenske dersom vi ikke klarer å forhindre det.

I § 32 heter det at den »blandete komite» (som består av representanter for næringslivet og byråkratiet i Sverige og EEC) skal komme med anbefalinger når en av »partene» ønsker å »videreutvikle forbindelsene». Enten kan komiteen anbefale at det settes i gang forhandlinger med sikte på å inngå en *avtale*. Eller den kan anbefale at det settes i verk *harmoniseringstiltak*. Avtaler som inngås skal »ratifiseres eller approberes (godkjennes) i samsvar med partenes egne lovregler». Her er det altså *muligheter* for demokratisk kontroll, selv om det blir et definisjonsspørsmål om ratifiseringen kan skje på regjerings/embedsmannsplan eller om avtalen må godkjennes av stortinget. Når det gjelder harmoniseringstiltak derimot, er det noe man bare »blir enige om å sette i verk!» Islandingene har i sin avtale fjernet denne bestemmelsen som gir en regjering adgang til å sette i verk vidtgående harmoniseringstiltak uten at demokratisk valgte organer kan kontrollere det.

EN »RULLENDE SNØBALL»

Etter at de svenske forhandlingene var sluttført, uttalte utenriksminister Wickman at »regjeringen legger stor vekt på avtalens utviklingsbare karakter». Den portugisiske utenriksministeren sammenliknet Portugals avtale som også har utviklingsklausul, med en »rullende snøball».

Finlands utenriksminister sa derimot ikke noe liknende. Grunnen er ganske enkelt at det ikke finnes utviklingsklausul i den finske avtalen. Finnene ønsker en *handelsavtale* med EEC, ikke noe annet.

Til det trengs det ingen utviklingsklausul. En slik klausul tar jo sikte på å utvide »samarbeidet» til *andre* områder enn det handelsmessige. En slik utvidelse betyr stadig sterkere økonomisk og politisk tilknytning til EEC.

Den svenske regjeringa har pekt ut en del områder som de mener det er aktuelt å utvide avtalen med. Det gjelder områder som handelspolitikk overfor andre land, økonomisk planlegging, valutapolitikk, industripolitikk, forskning, energipolitikk og miljøpolitikk. Vi ser vel klart hvor dette bærer hen dersom det gjennomføres. Det bærer mot medlemskap, og det er sjølsagt det som er den svenske storkapitalens og den svenske regjeringas mål. Den »utviklingsbare» frihandelsavtalen er bare et taktisk middel for å nå dette målet. Sicco Mansholt tippet i sommer at denne taktiske omveien ville ta fire år.

Det er nettopp denne utviklingen finnene ikke ønsker. De ønsker ikke medlemskap i EEC, de trenger derfor heller ingen utviklingsklausul. Det norske folket har også sagt nei til medlemskap. Et sjølsagt krav til avtalen med EEC må derfor bl. a. være at den ikke inneholder bestemmelser som en seinere tilhengerregjering kan benytte for å knytte oss stadig nærmere til EEC.

Korvald-regjeringas argumentasjon for å ha med en utviklingsklausul er svært tynn. I redegjørelsen for Stortinget 24/11, begrunnet Vårvik det med at »Norge har behov for og interesse av et samarbeide med EEC på andre saksområder enn det handelspolitiske». La gå med det. Men vi trenger slett ikke noen utviklingsklausul av den grunn. Ønsker vi å samarbeide på andre områder kan vi ta opp egne forhandlinger om det når den tida kommer. Slik gjør vi det når det gjelder andre land og organisasjoner. En særordning for EECs vedkommende tjener utelukkende tilhengerens interesser, og alt tyder på at Korvald har gitt etter for det presset som tilhengerne har satt inn for å få den avtalen de ønsker.

Igen er det bare den organiserte motstanden som kan danne den motvekt som trengs for at en vaklende regjering ikke skal gi etter for tilhengerens press. Skal denne motvekten bli kraftig nok må hele enhetsfronten kunne samles bak de kravene vi reiser. »Nei til utviklingsklausul» er etter min mening et slikt krav. Ganske enkelt fordi det er et krav som retter seg mot forsøk på å undergrave det grunnlaget vi alle står på: nei til medlemskap, forsvar norsk sjølråderett. Medlem av Akmed sentralt.

studier til landsmøtet

I diskusjonene om den politiske linja for EEC-motstanden, både i og utafor Arbeiderkomiteen, har det kommet fram to hovedsynspunkter:

a) Vi skal stille *m i n i m u m s - k r a v* til handelsavtalen med EEC, med «Nei til utviklingsklausul» som det viktigste. Vi skal samle flest

mulig om disse kravene og konsentrere kampen om dem.

b) Vi skal gå mot enhver frihandelsavtale med EEC og samtidig kjempe offensivt for å endre det norske samfunnet, slik at det blir uskikket for EEC.

Disse synspunktene strir til dels sterkt mot hverandre. Men vi mener

det er mulig å komme til enighet gjennom en åpenhjertig og vennskapelig diskusjon.

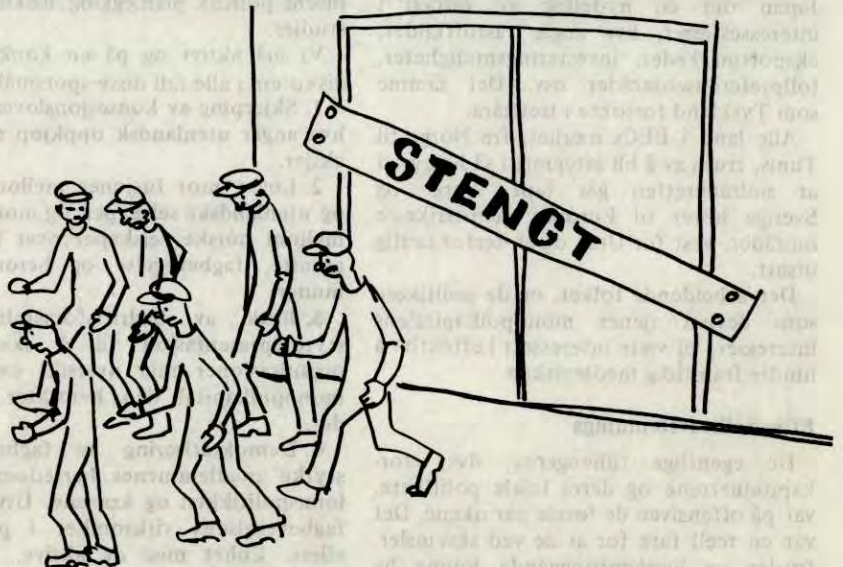
Følgende spørsmål kan være utgangspunkt for et studiemøte om den politiske linja, som forberedelse til landsmøtet 27. og 28. januar:

1. På hvilke måter trues sjølråderetten av EEC og den norske monopolkapitalen i dag? Hva er det farligste framstøtet?
2. Diskuter hvilket av de to hovedsynspunktene ovenfor som vil føre til et best mulig forsvar av sjølråderetten.

Studiemateriale: Artiklene i dette nummeret av EEC-motstanderen og i desembernummeret av Kamp mot EEC og Dyrtid.

— NÅ KAN DERE SE HVA DERE HAR STELT I STAND —
DEMEVE FABRIKKEN ETTER DEN ANDRE NEDLEGGES!

DIREKTØREN SA DET SKYLDTES FOLKEAVSTEMMINGA!

— HADDE DET BLITT JA HADDE FABRIKKEN VÆRT FLYTTA FOR LENGST

FOLKEAVSTEMMINGA - ET FREMMEDLEGEME

»Det er for lengst blitt klart at en folkeavstemning rett og slett er et fremmedlegeme i den demokratiske styreformen vi har funnet fram til her i landet», skriver det «partipolitisk og økonomisk frie og uavhengige dagblad» Verdens Gang på lederplass 4. november.

Det var jo greit å vite. Om et av de viktigste spørsmål i vårt lands historie, om

et spørsmål som dreier seg om hvorvidt vi skal beholde sjølråderetten eller overlate den økonomiske og politiske kontrollen over landet til imperialistiske stormakter. Om dette spørsmål hvor bare et lite mindretall på Stortinget er i pakt med folkeviljen. Om dette skal ikke det norske folket få lov til å si sin mening. Det passer vel ikke inn i VGs demokratimodell at folket ytrer seg om noe som helst. Vi skal la eliten styre og stelle for oss.

Dersom dette er et syn som er representativt for tilhengerne blir det ikke bare EEC-kampen som kommer til å stå i brennpunktet for oss motstandere framover. Da blir vi også nødt til å slåss for å forsvare våre demokratiske rettigheter. For VGs konklusjon er klar nok: «... den dagen vi må ta standpunkt på nytt, vil en komme til at denne gangen bør en avstå fra å kalle folket til urnene og la Stortinget ta avgjørelsen.»

Er Akmed i politisk tomrom?

Er AKs oppgave endt etter seieren i folkeavstemninga, er vi nå havnet i et politisk tomrom? Skal vi i høyden, litt abstrakt, »forsvare seieren mot nye angrep?»

Det er neppe mulig å bevare sjølråderetten uten hele tida å utvide sjølråderetten. Det som er tilstrekkelig vern i dag, vil ikke være det i morgen, for også EEC-imperialismen vil utvikle seg, bli sterkere. EEC er en imperialistisk blokk, som tar opp kampen mot USA, Sovjet og Japan om en nydeling av verden i interessesfærer, hva angår råstoffkilder, eksportmarkeder, investeringsmuligheter, tollpreferanseområder osv. Det samme som Tyskland forsøkte i trettiåra.

Alle land i EECs nærhet, fra Norge til Tunis, trues av å bli integrert i så høy grad at sjølråderetten går tapt. Norge og Sverige hører til Europas råstoffrikkeste områder, vest for Ural, og er derfor særlig utsatt.

Det arbeidende folket, og de politikere som bevisst tjener monopolkapitalens interesser, vil være interessert i effektivt å hindre framtidig medlemskap.

Etter folkeavstemninga

De egentlige tilhengerne, dvs. stor-kapitalherrene og deres lojale politikere, var på offensiven de første par ukene. Det var en reell fare for at de ved skremser, trusler og hviskepropaganda kunne ha framkalt panikkstemning. De kunne ha krevd ny folkeavstemning eller forberedt stortingsvalg med medlemskap som programpost for Høyre og AP. Motstanderne i AP og LO slo denne planen i stykker.

Etterhvert er motstandsfronten kommet på offensiven. Det reises nå sterke krav om forbud mot profittflytting av produksjon til EEC-land, og om at lovene mot kapitalflukt skal brukes. Det kreves sterkere offentlig kontroll med kapitalbevegelser og etableringer, også innenlands. Strengere restriksjoner mot salg av norske aksjer til utenlandske konserner diskuteres igjen. Det reises hardere protester mot nedleggelse av bedrifter i spekulasjonsøyemed. Sosialisering av bank- og kredittvesen er aktuelt.

Hvor kommer så AK inn i dette bildet?

Det må jo arbeides mot utvikling av en frihandelsavtale, som forbereder seinere medlemskap, som hindrer norsk handel med andre stater, eller reduserer Stortingets handlefrihet på det økonomiske område.

Det må være noe alvorlig i veien med oss hvis vi nå føler oss i et politisk tomrom, i en periode da all politisk virksomhet er mer intens, og med mer vidtgående strategisk målsetting, enn på lange tider.

For første gang på lenge er dessuten Høyre fullstendig isolert i norsk politikk, og det er skjedd på 3-4 uker. Samtidig har Bratteliregjerings forsøk på å isolere AP gjennom »kabinettspørsmål mot folket» lyktes dårlig.

I fagbevegelsen drives det stadig mer intens politisk planlegging, diskusjoner og studier.

Vi må aktivt og på en konkret måte diskutere i alle fall disse spørsmåla:

1. Skjerpning av konsesjonslovene, særlig hva angår utenlandsk oppkjøp av norske aksjer.

2. Lover mot fusjoner mellom norske og utenlandske selskaper, og mot fusjoner mellom norske selskaper over hodet på ansatte, fagbevegelse og berørte kommuner.

3. Bruk av bedriftsforsamlinger og styrerepresentasjon til å skaffe våre organisasjoner mer oversikt over norsk monopolkapital, dens hensikter og metoder.

4. Demokratisering av fagbevegelsen, styrke medlemmenes herredømme over lønnspolitikken og kravene. Utvikling av fagbevegelsens virksomhet i politikken ellers. Enhet med de aktive, pågående krefter i LO.

5. Utvidelse av norsk fiskerigrænse, fiskekonvensjon i Norskehavet.

6. Krav om internasjonale konvensjoner mot EEC-industriens giftdumping i Nord-Atlanteren, om nødvendig militær overvåking.

7. En norsk oljepolitikk som sikrer norsk herredømme over feltene og pro-

duksjonen. Ingen plyndring av framtidens ressurser for å sikre EEC-monopolene energi. Medlemskap i, eller intimt samarbeid med OPEC.

Dessuten må vi diskutere »enhetsfrontens avgrensning», vi har altfor mye holdt på med å ikke miste enheten med »Borten og Eika». Dette er ikke en politikk å gå ut på arbeidsplassene med. (Den er sikkert riktig i akademiske miljø.)

Vi har fullstendig neglisjert, og til og med fornærmet, de ca. 45 % av AP-velgerne som trosset sin partiledelse, og arbeidet mot medlemskap, eller i all fall stemte nei.

Vi har i alt for stor grad identifisert LO med Aspengren, og er dermed kommet i utakt med den daglige politikken på grunnplanet i LO.

Vi har arbeidet alt for mye for å oppnå »enhet med SF, NKP og AUF» og glemt at disse organisasjonene er helt uten interesse for arbeidermassene.

Vi må legge opp en politisk linje som »er offensiv for å forsvare», som virker til utvidelse av sjølråderetten for å berge den.

Vi må hele tida huske at når man utformer en politisk linje, velger man samtidig allierte.

I to år har vi stort sett klart å utvikle riktige politiske linjer og paroler. Det er vanskeligere nå, fienden er mer maskert og diffus, og frontlinjene forskyves så fort. Men vi må klare det, eller gi opp.

Vi vil klare det, men det krever fordomsfri analyse av hvor frontlinjene går, hvem som er framtidens allierte og fiender. Dette krever studier, ikke minst »i marken», og kontakt i arbeiderbevegelsen forøvrig.

Først og fremst kreves tro på at det nytter å kjempe. Det nyttet jo, la oss fortsette.

Medlem i Moss.

REDDET AV GONGONGEN

NESTE RUNDE